การสร้างอารมณ์ขันในอาบังแดนซ์ หนึ่งในนาฏยประดิษฐ์ชุดสวนสุนันทาคาบาเรต์

The Generation of Humour in the Abang Dance, a Choreographed Piece from the Suan Sunandha Cabaret Series

สหัสวรรษ ภู่เจริญยศ
Sahatsawat Poojaroenyos
มนัญชยา เพชรูจี*
Mananshaya Phetruchee
คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา
Faculty of Fine and Applied Arts, Suan Sunandha Rajabhat University
*mananshaya.ph@ssru.ac.th

บทคัดย่อ

บทความวิจัย การสร้างอารมณ์ขันในอาบังแดนซ์ หนึ่งในนาฏยประดิษฐ์ชุดสวนสุนันทาคาบาเรต์ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษากระบวนการและเทคนิคการสร้างอารมณ์ขันที่ใช้ในการแสดงอาบังแดนซ์ ซึ่งนำเสนอในรูปแบบของงานวิจัยเชิงสร้างสรรค์ โดยมีแนวคิดและทฤษฎีนาฏยประดิษฐ์ร่วมกับการปฏิบัติการเพื่อนำข้อมูลทั้งหมดมาวิเคราะห์และนำมาสร้างสรรค์ผลงานการแสดงนาฏศิลป์ตามลำดับ

ผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่า การสร้างอารมณ์ขันในอาบังแดนซ์ ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของนาฏยประดิษฐ์ในชุดการแสดงสวนสุนันทาคาบาเรต์ใช้กลวิธีการสร้างอารมณ์ขันที่หลากหลาย ได้แก่ การกล่าวเกินจริง การเสียดสี การใช้สัญลักษณ์ การสร้างความผิดคาด การล้อเลียนบุคคล และการบรรยายที่ตรงไปตรงมา กลวิธีเหล่านี้นำมาใช้เพื่อสร้างความบันเทิงให้กับผู้ชม โดยเฉพาะการสะท้อนเอกลักษณ์เฉพาะตัวของอาบังขายถั่ว ซึ่งเป็นบุคคลที่มีอยู่จริงในมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา กลวิธีดังกล่าวเสริมสร้างความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดระหว่างผู้แสดงและผู้ชม โดยเฉพาะกลุ่มผู้ชมที่มีประสบการณ์ร่วมทางวัฒนธรรม งานวิจัยนี้จึงเป็นประโยชน์อย่างยิ่งในการส่งเสริมการศึกษาและพัฒนาศิลปะการแสดง โดยเฉพาะในด้านการสร้างอารมณ์ขันและการสื่อสารซึ่งสามารถเข้าถึงผู้ชมจากกลุ่มเป้าหมายที่หลากหลาย

คำสำคัญ : นาฏยประดิษฐ์ สวนสุนันทา อารมณ์ขัน คาบาเรต์

Received : October 15, 2024 **Revised :** December 5, 2024 **Accepted :** December 17, 2024

Abstract

The study of “The Generation of Humour in the Abang Dance, a Choreographed Piece from the Suan Sunandha Cabaret Series” seeks to investigates the methodologies and tactics employed to elicit humour in this presentation. The study, framed as a creative research project, integrates principles and theories of dance choreography with actual executions to analyze and use the collected data, culminating in the creation of a dance performance.

The findings indicate that humour in the Abang Dance, integral to the choreography of Suan Sunandha Cabaret, utilizes several approaches, like exaggeration, satire, symbolism, surprise, parody, and direct narration. These tactics serve to engage the audience, namely by showcasing the distinctive traits of the “Abang Peanut Vendor,” a genuine individual linked to Suan Sunandha Rajabhat University. These tactics establish a strong bond between the performers and the audience, particularly among those who share cultural experiences. This research significantly contributes to the advancement of performing arts, notably humour production and communication, effectively engaging varied target audiences.

Keywords : choreography, Suan Sunandha, humour, cabaret

บทนำ

การแสดงตลกเป็นศิลปะการแสดงที่มีรากฐานมาจากวิถีชีวิตและวัฒนธรรมไทยมาเป็นเวลานาน โดยรูปแบบการแสดงตลกในไทยมักจะเน้นการสร้างความบันเทิงผ่านการใช้มุขตลก ท่าทางที่เกินจริง และการล้อเลียนสถานการณ์ในสังคม ซึ่งมักจะสอดแทรกประเด็นที่สะท้อนถึงค่านิยม ความเชื่อ และวิถีชีวิตของผู้คนในสังคมไทย การแสดงตลกของไทยมีรูปแบบที่หลากหลาย ไม่ว่าจะเป็นการแสดงตลกบนเวที การแสดงคาเฟ่หรือการแสดงในสื่อโทรทัศน์ อารมณ์ขันมักถูกนำเสนอในหลายรูปแบบ ทั้งการใช้ท่าทางที่เน้นการแสดงออกอย่างเกินจริงและการเลียนแบบสถานการณ์ต่าง ๆ ในชีวิตประจำวัน โดยเนื้อหามักจะมีการเล่าเรื่องที่สะท้อนถึงความขัดแย้ง ความแตกต่างทางสังคม และการเสียดสีประเด็นทางการเมือง เศรษฐกิจ หรือความเปลี่ยนแปลงของค่านิยมในสังคม ซึ่งทำให้ผู้ชมสามารถเข้าถึงและรู้สึกเชื่อมโยงกับเนื้อหาได้ง่าย การสร้างเสียงหัวเราะและการทำให้ผู้ชมรู้สึกสนุกสนานเป็นหัวใจสำคัญของการแสดงตลก การนำเสนอของนักแสดงตลกมักใช้มุขตลกที่ง่ายต่อการเข้าใจ เน้นท่าทางและการเคลื่อนไหวที่เกินจริง การใช้ภาษาแบบท้องถิ่น เพื่อให้เข้าถึงและเป็นที่เข้าใจของกลุ่มผู้ชมทุกเพศทุกวัย การแสดงตลกไม่เพียงแต่เป็นการสร้างความบันเทิง แต่ยังเป็นช่องทางในการสะท้อนมุมมองของสังคมและเป็นสื่อกลางที่สื่อสารความรู้สึกนึกคิดของคนไทยผ่านการล้อเลียนและเสียดสีในรูปแบบที่ผู้ชมสามารถเชื่อมโยงและเข้าใจได้ง่าย (Soriente & Le, 2022)

สวนสุนันทาคาบาเรต์ คือ ผลงานนาฏยประดิษฐ์ของนักศึกษาสาขาศิลปะการแสดง (นาฏศิลป์ไทย) คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา ซึ่งเป็นโปรเจกต์จบการศึกษาที่รังสรรค์ขึ้นจากการหลอมรวมองค์ความรู้และความชำนาญที่สั่งสมมาตลอดระยะเวลาการศึกษา การแสดงนี้รับรองด้วยอรรถรสครบครัน ทั้งความสนุกสนาน ความตื่นตาตื่นใจ และความซาบซึ้งกินใจ ผ่านการเล่าเรื่องราวที่แบ่งเป็น

องค์ต่าง ๆ อย่างประณีต ครอบคลุมทุกแง่มุมของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา ตั้งแต่อดีตอันรุ่งโรจน์ในฐานะวังหลวง สู่วิถีแห่งปัจจุบันในฐานะมหาวิทยาลัยราชภัฏอันดับหนึ่ง และก้าวไกลสู่อนาคต การแสดงครั้งนี้มิได้เพียงสื่อสารเรื่องราวของมหาวิทยาลัย แต่ยังสะท้อนคุณค่าที่ลึกซึ้ง ทั้งความเสมอภาค นวัตกรรมล้ำยุค และอัตลักษณ์อันโดดเด่นของสวนสุนันทา เพื่อถ่ายทอด “สวนสุนันทา” ในทุกแง่มุมอย่างงดงามและสมบูรณ์แบบ เรื่องราวของบังซีอัลเป็นหนึ่งในเรื่องราวที่ถูกร้อยเรียงอยู่ในนาฏยประดิษฐ์ชุดสวนสุนันทาคาบาเรต์ เพราะเป็นตัวแทนแห่งความเรียบง่ายและสายสัมพันธ์อันอบอุ่นในชุมชนมหาวิทยาลัย สะท้อนถึงความสุขในสิ่งเล็ก ๆ การผูกพันกับสถานที่ และความสำคัญของวัฒนธรรมแห่งการแบ่งปัน บังไม่ใช่เพียงผู้ขายถั่ว แต่คือส่วนหนึ่งของความทรงจำและหัวใจของสวนสุนันทา สร้างสายใยเชื่อมโยงผู้คนหลากหลายให้เป็นหนึ่งเดียวกัน

บังซีอัล อายุ 48 ปี เป็นผู้ค้าขายถั่วในมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทามานานกว่า 17 ปี หลังจากย้ายมาอยู่ประเทศไทยเมื่ออายุ 29 ปี ก่อนหน้านี้เคยทำงานหลากหลาย เช่น ขายน้ำหอม ขายแว่นตา ขายแปรง และทำงานบริษัท แต่สุดท้ายเลือกมาขายถั่วที่มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทาเพราะรู้สึกว่าเป็นที่ที่ทำให้บังมีความสุข รายได้จากการขายถั่วเฉลี่ยอยู่ที่ 300–400 บาทต่อวัน บังมีความผูกพันกับมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา เป็นที่รักและเป็นที่รู้จักของนักศึกษาทั้งใหม่และเก่า เมื่อมีเวลาว่างบังจะนั่งพักผ่อนในบริเวณมหาวิทยาลัย โดยจะกลับบ้านเกิดที่อินเดียเพียงเดือนละครั้ง บังเป็นคนอารมณ์ดีและสนุกสนาน ถั่วที่ขายมีหลากหลายชนิด เช่น ถั่วลิสง ถั่วลันเตาเขียว ถั่วหวาน ถั่วปากอ้า และถั่วสีเหลือง บังซีอัลขายถั่วในราคา 10 บาท และ 20 บาท ตามชนิดของถั่ว และมักพูดคุยกับลูกค้าซึ่งเป็นนักศึกษาในมหาวิทยาลัยด้วยน้ำเสียงที่เป็นมิตร จนกลายเป็นที่รู้จักของนักศึกษาในชื่อ “บัง บัง บัง”

ด้วยความสำคัญดังกล่าว ผู้วิจัยจึงสร้างสรรค์นาฏยประดิษฐ์ที่นำเรื่องราวของบังซีอัล ผู้เป็นพ่อค้าถั่วในมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา ซึ่งเป็นบุคคลธรรมดาแต่มีบทบาทสำคัญในชุมชนมหาวิทยาลัย ถ่ายทอดในรูปแบบการแสดงคาบาเรต์ที่มีอารมณ์ขัน สะท้อนถึงการให้คุณค่าต่อความสัมพันธ์ที่ยาวนานและเป็นที่จดจำของบังซีอัลในสายตาของนักศึกษาและบุคลากรในมหาวิทยาลัย การนำเสนอเรื่องราวของบังซีอัลช่วยสร้างการเชื่อมโยงระหว่างผู้ชมกับเรื่องราวที่ใกล้ชิด ทำให้ผู้ชมรู้สึกถึงความเป็นส่วนหนึ่งของการแสดง อีกทั้งยังเปิดโอกาสให้นักแสดงได้ใช้ความคิดสร้างสรรค์ในการถ่ายทอดเรื่องราวผ่านท่วงท่า การแสดงอารมณ์ และการประดิษฐ์ท่ารำเต้นที่สะท้อนความเป็นตัวตนของบังซีอัลและบทบาทของเขาในสังคมมหาวิทยาลัย ทำให้การแสดงมีความหมายและเชื่อมโยงกับชีวิตจริงมากยิ่งขึ้น นอกจากนี้ การสร้างสรรค์ดังกล่าวยังเป็นการใช้ศิลปะการแสดงเพื่อรักษาและถ่ายทอดเรื่องราวของบุคคลในชุมชนที่อาจดูธรรมดา แต่เมื่อมองลึกลงไปกลับมีคุณค่าทางวัฒนธรรมที่เชื่อมโยงกับความเป็นอัตลักษณ์ของมหาวิทยาลัย การนำเสนอเรื่องราวนี้ในรูปแบบของการแสดงที่มีอารมณ์ขัน ยังเป็นการใช้ศิลปะเพื่อกระตุ้นความสนใจและสร้างบรรยากาศผ่อนคลายให้กับผู้ชม ผลของการวิจัยจึงเป็นประโยชน์อย่างยิ่งในการส่งเสริมการศึกษาและพัฒนาศิลปะการแสดง โดยเฉพาะในด้านการสร้างอารมณ์ขันและการสื่อสารซึ่งสามารถเข้าถึงผู้ชมจากกลุ่มเป้าหมายที่หลากหลาย

วัตถุประสงค์การวิจัย

เพื่อศึกษากระบวนการและเทคนิคการสร้างอารมณ์ขันที่ใช้ในการแสดงอาบังแดนซ์

ทบทวนวรรณกรรม

คาบาเรต์เป็นศิลปะการแสดงที่มีเอกลักษณ์เฉพาะตัว โดยผสมผสานดนตรี การแสดงละคร การเต้นรำ และการล้อเลียนเข้าด้วยกัน คาบาเรต์มีจุดเริ่มต้นในฝรั่งเศสปลายศตวรรษที่ 19 เป็นพื้นที่เปิดสำหรับการถ่ายทอดความคิดสร้างสรรค์ในสภาพแวดล้อมที่จำกัดสิทธิเสรีภาพ ศิลปินใช้เวทีนี้เพื่อสะท้อนความคิดเห็นทางสังคมและการเมือง เช่น การล้อเลียนปัญหาสังคมในยุคสาธารณรัฐที่สามในปารีส หรือในเยอรมนีตะวันออกหลังสงครามโลกครั้งที่สองที่คาบาเรต์สะท้อนความเปลี่ยนแปลงของอัตลักษณ์ทางสังคมและการเมือง (Bland, 2001) คาบาเรต์ยังได้รับการพัฒนาในเนเธอร์แลนด์และเม็กซิโกเพื่อใช้เป็นเวทีวิจารณ์สังคมและสร้างการเปลี่ยนแปลงผ่านอารมณ์ขันและการแสดงที่แฝงความหมายลึกซึ้ง (Marín & Alzate, 2008; Herfkens, 2016)

ในประเทศไทยคาบาเรต์มีลักษณะเด่นเฉพาะตัว โดยเฉพาะการแสดงของกลุ่มนักแสดงข้ามเพศ เช่น Tiffany's Show และ Alcazar Cabaret การแสดงเหล่านี้เน้นความอลังการ ความหลากหลายในวัฒนธรรม และการผสมผสานประเพณีไทยเข้ากับความเป็นสากล เช่น การนำชุดไทยและดนตรีพื้นเมืองไทยมาประยุกต์ใช้ร่วมกับการแสดงในรูปแบบสมัยใหม่ นอกจากนี้ การแสดงยังถูกนำมาใช้เพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวในประเทศไทย โดยเฉพาะในสถานที่ที่เป็นแหล่งท่องเที่ยวยอดนิยม เช่น พัทยาและภูเก็ต การแสดงคาบาเรต์ในประเทศไทยจึงเป็นทั้งเครื่องมือสร้างความบันเทิงและสะท้อนความหลากหลายทางวัฒนธรรมของสังคมไทย (Sutrisno et al., 2020)

อารมณ์ขันเป็นหนึ่งในหัวใจสำคัญของคาบาเรต์ที่ช่วยให้การแสดงเข้าถึงผู้ชมและสร้างความทรงจำที่น่าประทับใจ เทคนิคการสร้างอารมณ์ขันที่พบในคาบาเรต์มีหลากหลาย เช่น การเล่นคำ การสร้างความพลิกผันในเรื่องราว และการแสดงสดในรูปแบบ Improvisation ซึ่งช่วยสร้างความใกล้ชิดระหว่างผู้แสดงและผู้ชม เช่น เทคนิค "Yes And" ที่ช่วยเชื่อมโยงเรื่องราวในทันที (Berger, 2017; Hatcher, 2017) การล้อเลียนเสียดสี (Satire) ถูกใช้เป็นเครื่องมือสำคัญในการวิพากษ์ปัญหาทางสังคมและการเมือง เช่น การพูดเกินจริง (Hyperbole) และการเลียนแบบ (Parody) เพื่อสะท้อนประเด็นที่ซับซ้อนในสังคม ตัวอย่างเช่น การวิจารณ์ความไม่เท่าเทียมในระบบเศรษฐกิจ หรือการตั้งคำถามต่ออัตลักษณ์ทางเพศในบริบทของการแสดงคาบาเรต์ในเนเธอร์แลนด์และเม็กซิโก (Marín & Alzate, 2008; Herfkens, 2016) ในประเทศไทยการสร้างอารมณ์ขันในคาบาเรต์มีการนำเนื้อหาที่เชื่อมโยงกับประเด็นทางวัฒนธรรมไทย เช่น การเล่าเรื่องด้วยท่าทางตลกที่สะท้อนวิถีชีวิตและค่านิยมในสังคม การเสียดสีนี้ช่วยกระตุ้นให้ผู้ชมคิดเชิงวิพากษ์และทำให้การแสดงมีมิติที่ลึกซึ้ง

การสร้างสรรค์การแสดงคาบาเรต์ เป็นกระบวนการที่ต้องใช้ความละเอียดอ่อนและความคิดสร้างสรรค์สูง การผสมผสานองค์ประกอบต่าง ๆ เช่น ดนตรี การเต้นรำ และการเล่าเรื่องช่วยให้การแสดงมีความสมบูรณ์และสามารถดึงดูดผู้ชมได้อย่างมีประสิทธิภาพ (Bradley, 2008) การแสดงในเวทีขนาดเล็กที่มีความใกล้ชิดกับผู้ชม เช่น เวทีในโรงละครคาบาเรต์ ช่วยสร้างความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดระหว่างผู้แสดงและผู้ชม (Hill, 2015)

ในประเทศไทยกระบวนการสร้างสรรค์การแสดงคาบาเรต์ยังเน้นการนำเสนอเรื่องราวที่เชื่อมโยงกับวัฒนธรรมไทย เช่น การเล่าเรื่องเชิงประวัติศาสตร์ผ่านบทเพลงและท่ารำเต้นที่สะท้อนความเป็นไทยและความภาคภูมิใจในเอกลักษณ์ของชาติ การแสดงเหล่านี้ยังช่วยสร้างความประทับใจให้กับนักท่องเที่ยวจากทั่วโลก โดยเน้นการออกแบบเครื่องแต่งกายและฉากที่งดงามตระการตา รวมถึงการใช้เทคนิคสมัยใหม่ในการออกแบบการแสดง (Sutrisno et al., 2020)

สิ่งที่กล่าวมาข้างต้นช่วยให้เห็นถึงมิติและกลไกสำคัญในศิลปะการแสดงคาบาเรต์ที่สามารถนำไปปรับใช้ในการวิจัยหัวข้อ “การสร้างอารมณ์ขันในอาบังแดนซ์ หนึ่งในนาฏยประดิษฐ์ชุดสวนสุนันทาคาบาเรต์” โดยเฉพาะเทคนิคการสร้างอารมณ์ขัน เช่น การพลิกผันเรื่องราวและการเล่นคำ รวมถึงการใช้การล้อเลียนเสียดสีเพื่อสะท้อนประเด็นที่เกี่ยวข้องกับบริบททางสังคมและวัฒนธรรมไทย การวิจัยนี้ยังสามารถศึกษาแนวทางการสร้างสรรค์การแสดง เช่น การผสมผสานดนตรี การเต้นรำ และการเล่าเรื่องที่มีความสัมพันธ์กับประเด็นท้องถิ่นเพื่อสร้างเอกลักษณ์ที่โดดเด่นในการสร้างสรรค์นาฏยประดิษฐ์ของไทย

ประโยชน์ที่ได้รับ

1. ผลของการวิจัยช่วยให้เกิดความเข้าใจเชิงลึกเกี่ยวกับเทคนิคและกระบวนการสร้างอารมณ์ขัน ซึ่งจะเป็นแนวทางสำหรับนักแสดง ผู้กำกับ และบุคลากรในวงการบันเทิงในการสร้างความสนุกสนานและเสียงหัวเราะให้กับผู้ชมได้อย่างมีประสิทธิภาพ ตลอดจนเป็นแนวทางในการพัฒนาการแสดงคาบาเรต์โดยเฉพาะในด้านการสร้างอารมณ์ขันผ่านการเต้น ท่าทางในชีวิตประจำวัน และการเล่าเรื่อง เพื่อให้การแสดงมีความสนุกสนานและดึงดูดความสนใจของผู้ชม

2. องค์ความรู้จากการศึกษาการสร้างอารมณ์ขันสามารถนำไปปรับใช้ในวงการบันเทิงอื่น ๆ เช่น ละครเวที รายการโทรทัศน์ หรือการแสดงรูปแบบใหม่ ๆ ที่ต้องการสร้างอารมณ์ขันและการมีปฏิสัมพันธ์กับผู้ชม รวมถึงการสื่อสารการตลาดและการประชาสัมพันธ์ที่เน้นการสื่อสารผ่านการสร้างความสนุกสนาน

3. ผลของการวิจัยเป็นกรณีศึกษาที่ช่วยให้ผู้เรียนด้านศิลปะการแสดงและบุคคลที่สนใจการแสดงตลกและคาบาเรต์ได้รับแรงบันดาลใจในการออกแบบการแสดง และพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ในการสร้างอารมณ์ขันและการแสดงที่มีความสนุกสนานและเชื่อมโยงกับผู้ชม

วิธีดำเนินการวิจัย

การสร้างอารมณ์ขันในอาบังแดนซ์ หนึ่งในนาฏยประดิษฐ์ชุดสวนสุนันทาคาบาเรต์ เป็นผลงานวิจัยเชิงสร้างสรรค์ โดยการเก็บข้อมูลจากเอกสาร หนังสือ ตำรา งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสร้างสรรค์งานนาฏศิลป์ ผู้เชี่ยวชาญทางด้านนาฏศิลป์ จากนั้นจึงนำข้อมูลทั้งหมดมาวิเคราะห์และสังเคราะห์ข้อมูล เพื่อออกแบบการแสดง นำเสนอเป็นผลงานวิจัย และวิเคราะห์กระบวนการตลอดจนเทคนิคการสร้างอารมณ์ขันที่ใช้ในการแสดงอาบังแดนซ์ ซึ่งสามารถอธิบายวิธีการดำเนินการวิจัยได้ดังนี้

ประชากรและกลุ่มเป้าหมาย

ในแง่ของแหล่งข้อมูล ผู้วิจัยใช้วิธีการเลือกประชากรและกลุ่มเป้าหมายแบบเจาะจง โดยเลือกจากผู้เชี่ยวชาญด้านนาฏศิลป์ที่มีประสบการณ์ด้านการสร้างสรรค์นาฏศิลป์ไม่น้อยกว่า 20 ปี เพื่อวิพากษ์การแสดง จำนวน 3 ท่าน ประกอบกับการคัดเลือกนักแสดงที่มีความรู้ความสามารถมีความพร้อมที่จะสื่อสารการแสดงตามแนวความคิดของผู้วิจัยสู่ผู้ชม จำนวน 9 คน โดยแบ่งเป็นตัวร้อง 1 คน และลูกคู่จำนวน 8 คน ซึ่งเป็นนักศึกษาสาขาวิชาศิลปะการแสดง (นาฏศิลป์ไทย) คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา

เครื่องมือ

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบไปด้วยการสนทนากลุ่ม การระดมความคิดเห็น แบบบันทึก การทดลองปฏิบัติท่ารำเต้น แบบประเมินการแสดงจากผู้เชี่ยวชาญ และแบบบันทึกข้อมูลและบันทึกความแตกต่างขององค์ประกอบในการแสดงตลกซึ่งอธิบายกระบวนการสร้างอารมณ์ขันที่เกิดขึ้นในการแสดง และองค์ประกอบที่มีผลต่อการแสดงคาบาเรต์ เพื่อนำมาวิเคราะห์ภาพรวมของการสร้างอารมณ์ขันในการแสดง

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลโดยมีรายละเอียดดังนี้ ข้อมูลเชิงคุณภาพ ผู้วิจัยลงพื้นที่เพื่อเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยการใช้เครื่องมือในการวิจัย ได้แก่ การสนทนากลุ่ม การระดมความคิดเห็น การทดลองปฏิบัติการแสดง ด้านเอกสารศึกษาจากเอกสารทางวิชาการ ตำรา วารสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องประกอบในการวิเคราะห์ วิเคราะห์ข้อมูลโดยการวิเคราะห์เนื้อหา นำเสนอโดยการพรรณนาเชิงวิเคราะห์ บรรยายการประเมินการแสดงบนเวทีต่อสาธารณชน โดยรวบรวมข้อมูลและบันทึกความแตกต่างขององค์ประกอบในการแสดง เช่น การใช้ท่าทาง มุขตลก การเล่าเรื่อง และดนตรีประกอบที่มีผลต่อการสร้างอารมณ์ขัน รวมถึงการประเมินปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้แสดงและผู้ชมในการแสดง

สรุปผลการวิจัย

แรงบันดาลใจในการออกแบบการแสดงและพัฒนาความคิดสร้างสรรค์

การออกแบบการแสดง “อาบังแดนซ์” ได้รับแรงบันดาลใจจากบุคคลในชีวิตจริงอย่าง “บังซีอัล” พ่อค้าถั่วในมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา ซึ่งเป็นบุคคลที่มีความสำคัญในชุมชนมหาวิทยาลัย บังซีอัลไม่เพียงเป็นที่รู้จักจากการขายถั่วเท่านั้น แต่ยังมีบุคลิกอารมณ์ดีและเป็นกันเองกับนักศึกษาและบุคลากร ความเรียบง่ายในวิถีชีวิตของเขาถูกนำมาแปรเปลี่ยนเป็นงานแสดงที่สะท้อนถึงความผูกพันและความเป็นชุมชนที่อบอุ่น ความโดดเด่นของบังคือ การใช้คำพูดติดปากและการสร้างปฏิสัมพันธ์กับลูกค้า ซึ่งเป็นเอกลักษณ์ที่จุดประกายให้การแสดงนี้ถูกสร้างขึ้น

นอกจากบุคคลจริงแล้ว การออกแบบการแสดงยังได้รับแรงบันดาลใจจากวัฒนธรรมการแสดงแบบไทย เช่น การล้อเลียน การเสียดสี และการใช้มุขตลกที่ใกล้ตัวผู้ชม การผสมผสานนี้ช่วยสร้างความบันเทิงในรูปแบบที่ผู้ชมสามารถเข้าถึงได้ง่าย การเล่าเรื่องผ่านตัวละคร “บังขายถั่ว” ไม่เพียงเป็นการสะท้อนวิถีชีวิตไทย แต่ยังช่วยให้ผู้ชมรู้สึกเชื่อมโยงกับประสบการณ์ในชีวิตประจำวัน

ความคิดสร้างสรรค์ในการออกแบบการแสดงได้รับการพัฒนาผ่านการบูรณาการองค์ประกอบหลายด้าน เช่น การออกแบบท่าทางที่เกินจริง ดนตรีที่สนุกสนาน และการแสดงออกทางสีหน้าที่แฝงอารมณ์ขัน เทคนิคเหล่านี้ช่วยสร้างความแปลกใหม่และเสริมสร้างเสน่ห์ให้การแสดง การนำเสนอผ่านรูปแบบคาบาเรต์ผสมผสานกับวัฒนธรรมไทยยังแสดงถึงความสามารถในการปรับเปลี่ยนและสร้างความน่าสนใจในงานศิลปะที่สะท้อนทั้งอดีตและปัจจุบัน

สิ่งสำคัญคือ การใช้มุขตลกและการเล่าเรื่องที่เข้าถึงง่าย ทำให้เกิดการสื่อสารที่ใกล้ชิดระหว่างผู้แสดงและผู้ชม การแสดงไม่เพียงสร้างเสียงหัวเราะแต่ยังช่วยสะท้อนคุณค่าของชุมชนและวิถีชีวิตที่เรียบง่ายแต่เปี่ยมไปด้วยความหมาย นอกจากนี้การสร้างความมีส่วนร่วมจากผู้ชมยังเป็นหัวใจสำคัญในการพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ โดยการรับฟังปฏิกิริยาและตอบสนองความคาดหวังของผู้ชม

แนวทางและกลวิธีการสร้างอารมณ์ขันในการแสดง

“อาบังแดนซ์” เป็นตัวอย่างของการนำแรงบันดาลใจจากชีวิตประจำวันมาผสมผสานกับศิลปะการแสดงร่วมสมัย การใช้บุคคลจริงและวัฒนธรรมเป็นแกนกลางของการเล่าเรื่องช่วยสร้างการแสดงที่เข้าถึงง่าย สนุกสนาน และสะท้อนคุณค่าทางวัฒนธรรม ทั้งนี้สามารถอธิบายแนวทางและกลวิธีการสร้างอารมณ์ขันในการแสดงได้ดังนี้

1. อาบังแดนซ์ สร้างสรรค์ด้วยทำนองเพลงที่สนุกสนานประกอบกับมีเนื้อหาที่สอดคล้องกับการขายถั่วของบังซีอัล ซึ่งเต็มไปด้วยคำพูดติดปากที่บังใช้ในการเรียกลูกค้า เช่น “ฮัลโหล ถั่วไหมครั๊าบบบ” “เอาถั่วไหม” “เอาถั่วเปล่า” และ “ทำไมไม่เอา” นอกจากนี้ยังพูดถึงการขายถั่วที่แฝงความขบขันและความเป็นมิตร โดยมีวลีที่คุ้นเคยสำหรับนักศึกษาที่มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา เช่น “20 ไม่มีเงินสดโอนได้” และ “อันนี้ให้ชิมฟรี”

2. การสร้างอารมณ์ขันถือเป็นหัวใจสำคัญของการแสดงอาบังแดนซ์ โดยการแสดงเน้นท่าทางและการเคลื่อนไหวที่มีชีวิตชีวา เพื่อสร้างความสนุกสนานให้กับผู้ชม การใช้ดนตรีประกอบที่มีจังหวะชัดเจนและน่าสนใจช่วยเพิ่มเสน่ห์และความสนุกของการแสดง ผู้สร้างสรรค์มุ่งเน้นให้การแสดงสร้างความผ่อนคลายและความประทับใจให้กับผู้ชมทุกเพศทุกวัย อาบังแดนซ์เป็นส่วนหนึ่งของชุดการแสดง “สวนสุนันทาคาบาเรต์” ที่มีความหลากหลายในการนำเสนอ อาทิ การขยับปากตามเนื้อเพลง (Lip–sync) การเต้นอินเดียแบบผสมผสานสไตล์ไทย และการใช้มุขตลกที่สร้างปฏิสัมพันธ์กับผู้ชม กลวิธีในการสร้างอารมณ์ขันประกอบด้วย

(1) กลวิธีการสร้างเรื่องเกินจริง (Exaggeration)

“อาบังแดนซ์” มีการใช้ท่าทางและคำพูดที่เกินจริง เช่น “ฮัลโหล ถั่วไหมครั๊าบบบ” และการใช้จังหวะที่เร็วและเน้นคำพูดอย่างชัดเจนเพื่อทำให้ผู้ฟังรู้สึกสนุกและขำขัน การทำเรื่องให้เกินจริงยังทำให้ผู้ฟังรู้สึกว่าเหตุการณ์นั้นไม่ใช่สิ่งที่จริงจังมากเกินไป ทำให้เกิดความผ่อนคลายและอารมณ์ขัน

(2) กลวิธีการเสียดสี (Satire)

มีการเสียดสีการค้าขายในชีวิตประจำวันอย่างชัดเจน เช่น การเสนอขายถั่วในลักษณะรบเร้าและมีการพูดเสียดสีการใช้จ่ายแบบง่าย ๆ เช่น “20 ไม่มีเงินสดโอนได้” ซึ่งการเสียดสีนี้เน้นการล้อเลียนพฤติกรรมของลูกค้าและคนขายให้ผู้ฟังรู้สึกขำขันกับสถานการณ์ที่พบเห็นได้บ่อย ๆ

(3) กลวิธีการใช้ตรรกวิทยาแบบผิด ๆ (Illogical Logic)

ใช้มุขที่ดูไม่มีเหตุผลแต่สร้างความตลก เช่น “ทำไมไม่เอา” เป็นการใช้ตรรกวิทยาที่ทำให้ผู้ฟังรู้สึกไม่คาดคิดและรู้สึกว่าเป็นเรื่องตลกในแง่ที่ตรรกะไม่สมเหตุสมผล ทำให้ผู้ฟังเกิดอารมณ์ขันจากความไม่ลงตัวของเนื้อหาตรรกวิทยาแบบผิด ๆ เกิดจากการใช้คำพูดที่ขัดแย้งหรือไม่สมเหตุสมผล เช่น การถามว่า “ทำไมไม่เอา” ต่อเนื่องจากการเสนอขายถั่ว หรือการนำเสนอว่าถั่วเป็นสิ่งที่ทุกคนควรมี ทำให้เกิดความไม่สมเหตุสมผลแต่สร้างอารมณ์ขันจากการคาดเดาผิดไป การใช้ตรรกะที่แปลกและขัดแย้งกับความเป็นจริงนี้สร้างเสียงหัวเราะให้ผู้ฟัง และทำให้เห็นความน่าขบขันในบริบทของการขายถั่ว

(4) กลวิธีการใช้สัญลักษณ์ (Symbolism)

สัญลักษณ์ในเพลงถูกใช้เพื่อสื่อถึงการขายของ การใช้ถั่วเป็นสัญลักษณ์ที่เชื่อมโยงกับบทบาทของ “บัง” และการค้าขาย เป็นสัญลักษณ์ของคนขายของทั่วไปในไทย สัญลักษณ์เหล่านี้ช่วยสร้างความเข้าใจง่ายและทำให้ผู้ฟังเข้าถึงเนื้อหาได้เร็วขึ้น การใช้สัญลักษณ์ที่เกี่ยวข้องกับถั่วและการค้าขายทำให้เพลงมีความหมายที่ชัดเจนและสร้างอารมณ์ขันจากภาพลักษณ์ที่ผู้ฟังสามารถเข้าใจได้ทันที

(5) กลวิธีการทำให้เรื่องผิดไปจากความคาดหมาย (Surprise)

การสร้างความประหลาดใจผ่านการพูดหรือการแสดงท่าทางที่ไม่คาดคิดเกิดขึ้นเมื่อเนื้อหาของเพลงเปลี่ยนแปลงไปจากที่ผู้ฟังคาดหวัง ตัวอย่างเช่น การที่บังกล่าวถึงการโอนเงินหรือการให้ถั่วชิมฟรี ซึ่งไม่ใช่สิ่งที่ผู้ฟังคาดคิดจากการขายของปกติ ความประหลาดใจนี้สร้างเสียงหัวเราะและทำให้ผู้ฟังรู้สึกตื่นเต้นกับเพลง

(6) กลวิธีการล้อเลียนบุคคลหรือสังคม (Parody and Mockery)

การล้อเลียนบุคคลและสังคมในเพลงถูกใช้เพื่อสะท้อนถึงสถานการณ์การขายของ โดยเฉพาะการเลียนแบบวิธีการขายของของบังที่พูดอย่างรวดเร็วและใช้มุขตลกที่เรียบง่าย แต่สะท้อนความเป็นจริงของการขายถั่วของบังซีอัลในมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา การล้อเลียนช่วยให้เพลงสนุกและทำให้ผู้ฟังรู้สึกใกล้ชิดกับประสบการณ์จริงในการพบเจอคนขายของรูปแบบเดียวกับบัง

(7) กลวิธีการบรรยายหรือพรรณนาอย่างตรง ๆ (Straightforward Description)

การบรรยายอย่างตรงไปตรงมาเป็นการใช้เนื้อหาที่เล่าถึงการขายของในลักษณะที่ตรงไปตรงมา เช่น การบอกถึงถั่วที่มีขาย การเชิญชวนให้ซื้อถั่ว และการเสนอขายแบบตรง ๆ ไม่มีการอ้อมค้อม การเล่าเรื่องตรงไปตรงมานี้ทำให้เนื้อเพลงเข้าใจง่ายและเกิดความสนุกในการติดตามเนื้อหา กลวิธีนี้ช่วยให้ผู้ฟังรู้สึกผ่อนคลายและเข้าใจเนื้อหาของเพลงได้

การใช้กลวิธีทั้ง 7 ประการในการแสดง “อาบังแดนซ์” ช่วยให้การแสดงมีลักษณะที่สนุกสนาน สร้างความประทับใจ และนำเสนอความขบขันในรูปแบบที่เข้าถึงง่าย เชื่อมโยงกับชีวิตประจำวันของผู้ฟังได้ กลวิธีทั้ง 7 วิธีที่กล่าวถึงประกอบด้วยการสร้างเรื่องเกินจริง การเสียดสี การใช้ตรรกวิทยาผิด ๆ การใช้สัญลักษณ์ การสร้างเรื่องผิดจากความคาดหมาย การล้อเลียนบุคคลหรือสังคม และการบรรยายหรือพรรณนาอย่างตรง ๆ ซึ่งถูกใช้เพื่อวิเคราะห์การสร้างอารมณ์ขันในผลงานต่าง ๆ และมีความเป็นเอกลักษณ์ในบริบทของภาษาไทยและวัฒนธรรมไทย

นอกจากนี้ “อาบังแดนซ์” ซึ่งเป็นหนึ่งในนาฏยประดิษฐ์ ชุดสวนสุนันทาคาบาเรต์ ยังสะท้อนถึงมุมมองของการเล่นตลกที่ผสมผสานการเต้นรำ ดนตรี และการแสดง โดยเน้นการใช้ท่าทางและการพูดจาที่เกินจริงเพื่อสร้างเสียงหัวเราะให้กับผู้ชม การใช้กลวิธีการเสียดสีและการเล่นกับมุมมองของบุคคลหรือตัวละครที่เป็นที่คุ้นเคยในสังคมไทย เช่น “บังขายถั่ว” ที่มักขายของตามท้องถนน ทำให้การแสดงดังกล่าวเป็นที่สนใจและเข้าใจง่าย บทบาทของการแสดงของบังขายถั่วในมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทาที่สำคัญคือ การเสียดสีเพื่อสะท้อนความจริงของสังคมในรูปแบบที่มีความบันเทิง โดยเฉพาะการล้อเลียนวิถีชีวิตและค่านิยมของผู้คนในสังคมไทยที่สามารถทำให้ผู้ชมรู้สึกเข้าใจและเห็นภาพวิถีชีวิตได้ชัดเจน อาทิ

1. เนื้อหาเกี่ยวกับการขายถั่วของบังซีอัล ในการแสดงคาบาเรต์ “อาบังแดนซ์” การกล่าวถึงการขายถั่วหลายชนิด เช่น ถั่วลิสง ถั่วลันเตาเขียว และถั่วหวาน ซึ่งเป็นสิ่งที่พบได้ทั่วไปในวิถีชีวิตของคนไทย โดยเฉพาะอย่างยิ่งการขายของตามตลาดหรือข้างถนน ซึ่งเป็นวิถีชีวิตที่มีมานานในสังคมไทย การนำเสนอตัวละคร “บังซีอัล” ผู้ขายถั่วในลักษณะที่เป็นกันเองและสนุกสนาน สามารถสะท้อนถึงวิถีชีวิตของผู้คนทั่วไปในประเทศไทย

2. การใช้คำพูดติดปากและท่าทางที่เกินจริง คำพูดที่ปรากฏในเพลง เช่น “ฮัลโหล ถั่วไหมคร๊าบบบ” หรือ “เอาถั่วไหม” เป็นการใช้ภาษาที่เป็นมิตรและง่ายต่อการเข้าถึง สร้างความรู้สึกใกล้ชิดและสะท้อนให้เห็นการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้ขายและลูกค้าในวิถีชีวิตจริงของคนไทย นอกจากนี้ ท่าทางและการเต้นที่ดูเกินจริงยังช่วยให้เกิดความขบขันและเข้าถึงได้ง่าย

3. การเสนอขายในเชิงขบขันและการเสียดสี การพูดถึงการโอนเงินแบบ “20 ไม่มีเงินสดโอนได้” หรือ “อันนี้ให้ชิมฟรี” เป็นการนำเสนอการขายของในเชิงเสียดสี สะท้อนให้เห็นถึงการค้าขายสมัยใหม่ที่ปรับตัวกับเทคโนโลยี แต่ยังคงความสนุกสนานแบบไทย ๆ การที่เพลงนี้แฝงการเสียดสีในท่าทางของการค้าขายแบบชาวบ้านสร้างความบันเทิงและสะท้อนภาพวิถีชีวิตของคนในสังคมที่ไม่เคร่งเครียดจนเกินไป

การแสดงคาบาเรต์ “อาบังแดนซ์” เน้นสร้างความสนุกสนานและความเป็นกันเอง โดยผสมผสานการขยับปากตามคำร้อง (Lip–Sync) มุกตลก การเสียดสีสังคม และการล้อเลียนตัวละคร เช่น “บังซีอัล” ที่เป็นภาพแทนของคนขายถั่ว ซึ่งชาวสวนสุนันทาคุ้นเคยเป็นอย่างดี ความตลกขบขันและการพูดที่เข้าใจง่ายช่วยสร้างบรรยากาศผ่อนคลายและมีส่วนร่วมกับผู้ชม การแสดงใช้ท่าทางและการเคลื่อนไหวที่เต็มไปด้วยชีวิตชีวา เชื่อมโยงกับค่านิยมของไทยที่ชอบความสนุกและอารมณ์ขัน ทำให้ผู้ชมเข้าถึงและเพลิดเพลินได้ง่าย ผู้สนใจสามารถรับชมการแสดงและข้อมูลเพิ่มเติมได้สะดวกผ่านการสแกนคิวอาร์โค้ด

ภาพที่ 1 คิวอาร์โค้ด นาฏยประดิษฐ์ชุดสวนสุนันทาคาบาเรต์
ที่มา : ผู้วิจัย

ภาพที่ 2 บังซีอัลในการแสดง
ที่มา : ผู้วิจัย

ภาพที่ 3 บังซีอัลในการแสดง
ที่มา : ผู้วิจัย

ภาพที่ 4 บังซีอัลในการแสดง
ที่มา : ผู้วิจัย

อภิปรายผล

จากการศึกษาการสร้างอารมณ์ขันในอาบังแดนซ์ หนึ่งในนาฏยประดิษฐ์ชุดสวนสุนันทาคาบาเรต์ พบว่า การแสดงนี้ใช้เทคนิคและกระบวนการสร้างอารมณ์ขันอย่างมีเอกลักษณ์ โดยการวิเคราะห์แสดงให้เห็นถึงองค์ประกอบที่ส่งเสริมความบันเทิงและความสนุกสนานในผู้ชม ทั้งนี้สามารถอภิปรายผลของการวิจัยได้ดังนี้

การสร้างอารมณ์ขันในอาบังแดนซ์ ส่วนหนึ่งของนาฏยประดิษฐ์ในชุดการแสดงสวนสุนันทาคาบาเรต์ มีความเชื่อมโยงกับกลวิธีที่ใช้ในศิลปะการแสดงไทยหลากหลายรูปแบบ ทั้งละครเวที คาบาเรต์ และการแสดงร่วมสมัย โดยใช้กลวิธี เช่น การกล่าวเกินจริง การเสียดสี และการสร้างความผิดคาด ซึ่งช่วยสร้างบรรยากาศที่สนุกสนานและกระตุ้นความสนใจของผู้ชม (Sawatjeen, 2019; Boonkaew, 2023) ตัวอย่างสำคัญคือการแสดงคาบาเรต์ในพัทยา ซึ่งใช้การเล่าเรื่องที่หลากหลายและองค์ประกอบที่ขบขันเพื่อสร้างความบันเทิงให้กับกลุ่มผู้ชมที่มีวัฒนธรรมแตกต่างกัน (Tonpradoo, 2016; Sawatjeen, 2019) ในขณะเดียวกัน

การแสดงอย่าง “แก้วหน้าม้า” ที่เน้นการล้อเลียนและการเสียดสีปัญหาสังคม ก็แสดงถึงความสำเร็จในการนำเสนอเนื้อหาที่ซับซ้อนในรูปแบบที่เข้าใจง่ายและสนุกสนาน (Deerabram & Khowdee, 2021) กลวิธีเหล่านี้ยังช่วยสะท้อนวัฒนธรรมและวิถีชีวิตของไทยในรูปแบบที่สามารถเข้าถึงผู้ชมได้ทุกเพศทุกวัย

อย่างไรก็ตาม แม้การสร้างอารมณ์ขันในอาบังแดนซ์จะมีความหลากหลายและน่าสนใจ แต่ก็มีข้อท้าทายในการเข้าถึงกลุ่มผู้ชมที่แตกต่างกัน ตัวอย่างเช่น การแสดงที่ใช้การเสียดสีและล้อเลียนบุคคลหรือวัฒนธรรมเฉพาะเจาะจงอาจทำให้ผู้ชมที่ไม่คุ้นเคยกับบริบทดังกล่าวรู้สึกสับสนหรือไม่เข้าใจ (Lumyai, 2014; Kuaysakul, 2024) การใช้มุขตลกที่อิงคำพูดหรือตรรกะที่ผิดปกติในภาพยนตร์ตลกบางเรื่อง เช่น ภาพยนตร์ไทยร่วมสมัย อาจไม่ได้รับการตอบสนองที่ดีจากผู้ชมต่างชาติที่ไม่คุ้นเคยกับบริบทของภาษาและวัฒนธรรม (Boonkaew & Chermanchonlamark, 2023) นอกจากนี้ การแสดงที่ดัดแปลง เช่น “วัฏสงสาร” แม้จะเป็นการผสมผสานที่สร้างสรรค์ระหว่างวัฒนธรรมไทยและตะวันตก แต่บางครั้งก็อาจสร้างความเข้าใจผิดในหมู่ผู้ชมที่ไม่คุ้นเคยกับบริบทของแนวคิดทางศาสนา (Atayaphan & Chansuwan, 2019; Petruang, 2018) ข้อจำกัดเหล่านี้เน้นย้ำถึงความสำคัญของการคำนึงถึงกลุ่มผู้ชมเป้าหมายในการวางแผนและนำเสนอกลวิธีการสร้างอารมณ์ขัน

แม้จะมีข้อท้าทาย แต่ผลการวิจัยและการปฏิบัติในอาบังแดนซ์แสดงให้เห็นว่าการสร้างอารมณ์ขันยังคงเป็นกลไกสำคัญในการเพิ่มความมีชีวิตชีวาและความสัมพันธ์ระหว่างผู้แสดงและผู้ชม การแสดงอาบังแดนซ์เน้นการสะท้อนเอกลักษณ์เฉพาะตัว เช่น การเลียนแบบ “อาบังขายถั่ว” ซึ่งเป็นบุคคลที่มีอยู่จริงในมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา การใช้มุขล้อเลียนดังกล่าวช่วยเสริมสร้างความใกล้ชิดและความเข้าใจที่ลึกซึ้งระหว่างผู้ชมที่มีประสบการณ์ร่วม (Boonkaew, 2023)

การสร้างอารมณ์ขันในอาบังแดนซ์และการแสดงในบริบทของศิลปะการแสดงไทยแสดงถึงความหลากหลายของกลวิธีที่ช่วยเชื่อมโยงผู้ชมกับเนื้อหา แม้จะมีข้อท้าทายในการตอบสนองกลุ่มผู้ชมที่แตกต่างกัน แต่กลวิธีดังกล่าวยังคงมีบทบาทสำคัญในการสร้างความสนุกสนาน สะท้อนอัตลักษณ์ทางวัฒนธรรม และส่งเสริมศิลปะการแสดงในรูปแบบที่เข้าถึงได้ง่ายและน่าสนใจ

ข้อเสนอแนะ

จากงานวิจัยเชิงสร้างสรรค์ การสร้างอารมณ์ขันในอาบังแดนซ์ หนึ่งในนาฏยประดิษฐ์ชุดสวนสุนันทาคาบาเรต์ ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะดังนี้

1. ควรมีการศึกษาและเปรียบเทียบการสร้างอารมณ์ขันในโชว์อาบังแดนซ์กับการแสดงคาบาเรต์เพลงอื่น ๆ ทั้งในและต่างประเทศ เพื่อให้เห็นถึงความเหมือนและความแตกต่างที่ชัดเจน นอกจากนี้ ยังควรพิจารณาถึงบทบาทของอารมณ์ขันในบริบททางวัฒนธรรมที่แตกต่างกัน เพื่อการวิเคราะห์ที่ครอบคลุมและชัดเจนยิ่งขึ้น

2. ควรศึกษาเพิ่มเติมเกี่ยวกับการมีส่วนร่วมของผู้ชมในการสร้างอารมณ์ขันในโชว์อาบังแดนซ์ โดยการวิเคราะห์ปฏิกิริยาและการตอบสนองของผู้ชมที่มีต่อเนื้อหาตลก และศึกษาว่าการมีส่วนร่วมนี้ส่งผลต่อการสร้างความสนุกสนานและอารมณ์ขันในลักษณะใดบ้าง

3. ควรมีการศึกษาเกี่ยวกับวิธีการนำสื่อดิจิทัลและโซเชียลมีเดียมาช่วยในการเผยแพร่การแสดงคาบาเรต์และการแสดงตลกของ “อาบังแดนซ์” รวมถึงวิธีการใช้แพลตฟอร์มออนไลน์เพื่อเพิ่มการเข้าถึงและการมีส่วนร่วมของผู้ชมในวงกว้าง

References

Atayaphan, S. & Chansuwan, P. (2019). Choreographic Invention Naga Principle Sattha Naga. *Chophayom Journal*, 30(2), 185–194.

Berger, A. A. (2017). **The Art of Comedy Writing.** Routledge.

Bland, R. (2001). **Still Exposing Capitalism? Performance and Reception in East German Cabaret. In Morality and Justice.** Brill.

Boonkaew, T. & Chermanchonlamark, C. (2023). **Film Narration and Humor Production in Thai Comedy Films.** Rangsit University.

Boonkaew, T. (2023). Storytelling Techniques and Humor Creation in Thai Comedy Films. *Rangsit Graduate Research Conference: RGRC*, 18, 144–163.

Bradley, K. C. (2008). **Choreographing Cabaret: A Guide to Storytelling through Dance and Movement.** Virginia Commonwealth University.

Deerabram, K. & Khowdee, S. (2021). Dynamics of Narratives and Strategies of Humor Creation in Cham Uat Na: Cho Choi the Series. *Journal of Cultural Studies*, 17(1), 87–120.

Herfkens, R. (2016). A Smile and A Tear" — Dutch Cabaret as a Satirical Vessel for Social Critique. *Limina: A Journal of Historical and Cultural Studies*, 21(2), 45–59.

Hill, G. (2015). Strategies for Evidencing the Frascatian Notion of Systematic Creative Work Contributing to the Body of Knowledge: An Example in Academic Cabaret. *ALAR: Action Learning and Action Research Journal*, 21(2), 150–175.

Kuaysakul, W. (2024). **Concepts of Comedy and Humor and Study Approach.** The 16th NPRU National Academic Conference, Nakhon Pathom Rajabhat University.

Lumyai, S. (2014). **Concepts of Creating and Presenting Humor in Marketing Communication through Online Formats.** Mahidol University.

Marín, P. & Alzate, G. A. (2008). The First Wave of Contemporary Mexican Cabaret: Queering the Dramatic Text of the Culture. *Revista KARPA*, 1, 1.

Petruang, N. (2018). **The Creation of Thai Contemporary Dance: Round of Existences.** Dhonburi Rajabhat University.

Sawatjeen, W. (2019). The Performances in Cabaret Theaters in Pattaya City. *Journal of Music and Performance*, 3(2), 99–116.

Soriente, A. & Le, T. H. (2022). **Homour as Politics: Parody, Irony, and Satire in Southeast Asia.** Euroseas.

Sutrisno, L. B., Widodo, S. T., Sudardi, B. & Warto, W. (2020). **Javanese Cross–gender: the Three Domains of Cabaret Show in Yogyakarta City.** Proceedings of the 3rd International Seminar on Recent Language, Literature, and Local Culture Studies, Indonesia.

Tonpradoo, Y. (2016). The Development of Costumes in Baba Wedding Ceremony to Cabaret Shows. *Journal of International Studies, Prince of Songkla University*, 6(2), 165–184.